

РЕШЕНИЕ

№ 869

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10203** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), ЕИК:[ЕИК] срещу решение № 4046 от 07.09.2024 г., постановено по НАХД № **20241110205882** по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 94-ти състав, с което е отменен Електронен фиш /ЕФ/ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на основание чл.187а, ал.2, т.3 вр. чл.179, ал.36 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на "ТРАНСПОРТЕР" ЕООД ЕИК:[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева за нарушение на чл.102, ал.2 ЗДвП.

Касаторът счита решението за неправилно и незаконосъобразно, при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с материалния закон. Излагат се доводи, че мястото на извършване на нарушението е точно посочено в ЕФ, като е указана и посоката на движение на процесното ППС (път А-6 км 60+705, с посока намаляващ километър). Твърди, че правната норма на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП не изисква да бъде посочено изминатото разстояние и ТОЛ-сегментите. Сочи, че обстоятелствата на нарушението са ясно и

точно посочени в ЕФ, така че въззивникът да може да разбере вмененото му административнонаказателно обвинение и да организира защитата си срещу него, ясен е и предмета на доказване в съдебното производство. Касаторът не споделя изводът на съда, че собственикът на автомобила е направил всичко, зависещо от него, за изпълнение на задължението си по чл. 102, ал.2 ЗДвП. Възразява срещу приетото от въззивния съд, че е нарушен принципът на пропорционалност, регламентиран в чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999, доколкото директивата е законодателен акт, с който се определя цел, която всички страни от ЕС трябва да постигнат, като отделните страни членки обаче могат да приемат свои собствени закони с оглед на постигането на тези цели. Излагат се доводи, че предвид факта, че нарушение от подобен вид касае безопасността на движението по пътищата, то същото формира сравнително висока обществена опасност, поради което не може да бъде приравнено към маловажните случаи с оглед разпоредбата на чл.28, ал.7 от ЗАНН. Твърди, че тежестта на административните нарушения не следва да се определя единствено от причинената вреда на държавата в абсолютен размер, а следва да се отчитат и обществените отношения, които са засегнати с нарушението. Неплащането на пътните такси и в частност на ТОЛ таксите представлява съществено нарушение, лишавашо държавата от необходимите й приходи за изграждане и поддръжка на пътищата и пътните съоръжения. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което процесният ЕФ да бъде потвърден. **Претендира разноски.**

Ответникът – „ТРАНСПОРТЕР“ ЕООД чрез процесуалния си представител адв. Б. оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Твърди, че към датата на постановяване на ел. фиш, не е било налице правното основание, което дава основание на АПИ да издава ел. фиш за това нарушение. Сочи, че към днешна дата е налице по-благоприятния закон, поради което е следвало да бъде обновен, преди налагане на административната санкция. Претендира разноски.

Представителят на С. градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че "ТРАНСПОРТЕР" ЕООД, с ЕИК:[ЕИК] е търговско дружество, регистрирано в Република България, със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н „П.“ [улица] (Национална гребна база) и с управител и едноличен собственик на капитала Е. Л. Л.. В предмета на дейност на дружеството се включва извършване на вътрешен и

международен транспорт, превоз на пътници и товари и транспорт на отпадъци. Към 28.09.2023 г. дружеството било собственик на специален автомобил марка "МАН", модел "19.320 Ф" е рег. [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса 18 000 кг, 2 оси и екологична категория ЕВРО 0. На 19.11.2020 г. между "ТРАНСПОРТЕР" ЕООД и "Интелигенти трафик системи" АД (ИТС) бил сключен договор № 40992 с предплатен баланс, по силата на който ИТС се задължило да предоставя на въззивника срещу заплащане услуга за електронно събиране на пътни такси на база изминато разстояние и на база време (електронни винетки).

На 28.09.2023 г. в 10:29 ч. в [община], по път А-6 60+705, с посока намаляващ километър, в пътен участък, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ТОЛ-сегмент [ЕГН], от устройство с № 10192, елемент от електронната система за събиране на пътни такси, било засечено движението на специален автомобил марка "МАН", модел "19.320 Ф" с рег. [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса 18 000 кг, 2 оси и екологична категория ЕВРО 0, за който нямало валидна маршрутна карта или отчетени ТОЛ декларации към системата за ТОЛ-отчитане и постъпили плащания.

Контролното устройство № 10192 представлявало автоматично устройство за записване на пътният трафик, разположено на метална рамка, неподвижно монтирана над път А-6 /автомагистрала „Европа“/ км. 60+705, попадащо на територията на [населено място].

При тази хронология от Агенция "Пътна инфраструктура" бил издаден Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал.1 от Закона за пътищата № [ЕГН], с който на основание чл. 187а, ал. 2, т.3 вр. чл. 179, ал. 36 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на "ТРАСПОРТЕР" ЕООД, ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2 500,00 /две хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че обжалваният електронен фиш съответства на утвърдения образец от Управителния съвет на АПИ на основание чл.189ж, ал.1 изр. последно ЗДвП. Съдът е приел, че в електронния фиш не са посочени всички елементи от състава на нарушението и обстоятелствата по извършването му, като не е посочено ясно и конкретно мястото на извършване на нарушението, с което е ограничено правото на защита на жалбоподателя. Счел е, че следващо самостоятелно основание за отмяна на обжалвания електронен фиш е, че при издаването му е нарушен принципът на пропорционалност. Изложил е, че съгласно приетото като писмено доказателство становище от отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“ при НТУ размерът на незаплатената такса за сегмента на рамката, на която е регистрирано нарушението, е 0,81 лева. Сравнявайки размера на незаплатената пътна такса с абсолютно определения размер на имуществената санкция, предвиден за налагане спрямо нарушителите, отявлено личи несъразмерността между двете стойности. Не на последно място, предвидената санкция превишава многократно размера на дължимата „тол такса“. В конкретиката на настоящия случай тази такса е изчислена в размер на 186 лева, а наложената на дружеството имуществена санкция надвишава този размер повече от 13 пъти.

Предвид установеното съдът намира, че при преценка на събраните доказателства не са допуснати нарушения. Съображенията на касатора в тази насока намира за

неоснователни и неподкрепени от установеното. При преценка на събраните доказателства съдът ги е обсъдил всестранино, обективно и пълно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Съгласно чл.102, ал.2 ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 ЗП, според категорията на пътното превозно средство. С разпоредбата на чл.179, ал.3б ЗДвП е предвидена санкция за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 ЗП.

Съгласно разпоредбата на чл.189е, ал.1 и 2 ЗДвП, актовете за установяване на административни нарушения по чл.179, ал.3-3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл.165, чл.167, ал.3-3б и чл.167а, съобразно тяхната компетентност, като при установяване на нарушение по чл.179, ал. 3-3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл.10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта. От така посочената разпоредба става ясно, че за административни нарушения по чл.179, ал.3-3в ЗДвП, се съставят актове за установяване на административни нарушения.

Настоящият състав счита, че следва да намери приложение чл.2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 и че в случая едва след уведомяване от страна на доставчика на електронна услуга за събиране на пътни такси на собственика и ползвател на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и при проявено бездействие от ползвателя на услугата, е следвало да се пристъпи към ангажиране на АНО на водача на процесното ППС, като последвалата нормативна уредба в сила от 01.01.2024 г. в чл.10б, ал.7-9 от ЗП съобразява това изискване. В случая не се установява, нито се твърди това уведомяване да е било предприето и да е предложена възможност за отстраняване на нередовността, преди да се образува административно-наказателно производство.

Въззивният съд е изложил подробни мотиви в тази връзка, към които настоящата касационна инстанция препраща, на основание чл. 221, ал. 2 АПК.

На следващо място, настоящата касационната инстанция споделя извода, че наложеното наказание е непропорционално на тежестта на извършеното нарушение като съобразява в тази връзка Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/ 2023 г. на СЕС, съгласно което член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за

предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал. 2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на правния спор, на ответника се дължат разноси, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, видно от представения от ответника по жалбата списък, както и приложения към него договор за правна помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град, X касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4046 от 07.09.2024 г., постановено по НАХД № 20241110205882 по описа на СРС, НО, 94-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на "ТРАНСПОРТЕР" ЕООД, с ЕИК:[ЕИК] сумата от 500 лв. разноси.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.